

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχὴν.

ΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ. - Συνδρομὴ προπληρωτὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα 12 δρ. ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα 18. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7-8 χιλ. λιάνες φύλλα. Γιὰ κάμμειαν καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γυωστοποιήσεις. Κάμμειαν καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους, ὅσα τυπώνεται. Διάφυσαις κάμμειαν δὲν γίνονται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδα. Γράψε ξεγράψε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξέρουν πῶς τὰ γράμματα τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἀθήναι, 6 Νοεμβρίου 1884

Ἄριθ. 140+138+29

Κατίστασις

ἄθλια ἐνοῦς Λαοῦ λέγεται, ὅταν βλέπῃ πῶς τυραννᾶται καὶ δὲν τολμᾷ νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του νὰ πῆ, ἐδῶ εἶμαι!

Οἱ Λαοὶ ἐκεῖνοι εἶναι ἄξιοι τῆς τύχης των, καὶ ἄξια παθύνουν ὅσα παθαίνουν.

Παρατηρᾶτε τί συμβαίνει ἐπὶ τὸ ἔθνος μας. Εἶχαμε σειρὰ ἐπαναστάσεων καὶ εἴμαστε ὅλοι ζῶηροι καὶ προσφέρναμε ὅτι μπορούσαμε γιὰ τὴν ἐξακολούθησι αὐτῶν.

Τώρα ψωφήσαμε.

Ἀέγαμε νὰ πάρωμε τὴν Θεσσαλίαν τὸ ὄνειρό μας, καὶ ὅταν ὁ στρατός μας παραλάμβανε αὐτὴν χαμπάρι ἐμεῖς δὲν εἴχαμε.

Ἡ δυστυχία βόσκει ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ βιομηχανικά μας λίγα καταστήματα ποῦ ἔχομε κλείνουνται τὸ ἓνα κατόπι τοῦ ἄλλου, καὶ ὡς ἐκ τούτου χιλιάδες ἐργάτες μένουν χωρὶς ψωμί.

Τὸ ἐμπόριο πάσχει φοβερὰ, ὅποιον καταστηματοῦρα καὶ ἂν ρωτήσωμε, ὅλοι θὰ μᾶς ποῦν μ' ἓνα στόμα = "Ἐχομε φοβερὸ κισάτι, καταστραφήκαμε.

Καὶ ἐν τούτοις τώρα βρίκει τὴν ἐποχὴ ὁ Τρικούπης σας νὰ μᾶς κἀνῃ τὰς προπαρσκευὰς καὶ σάββατα. Πότε;

Σὲ ἐποχὴ ποῦ ἐπὶ τὴν Ἀγγλίαν ἀργοῦν τὰ κολοσσαῖα βιομηχανικά καταστήματα καὶ ἐργοστάσια, εἰς τρόπον ὅστε ἀναγκάζεται ἡ κυβέρνησις καὶ ζωοτροφᾶ τοὺς ἀνέργους, ἐργάτας.

Εἶναι φριχτὸ, ἂν ἀκούσετε ὅτι ἐπὶ τὴν Ἀγγλίαν 20 ὡς 30 χιλιάδες βαρβάτοι ἐργάταις ψωφοῦν τῆς πείνας, ἐφθασε δὲ σὲ μερικὰ μέρη τόσο ἡ πείνα ποῦ κατάντησαν νὰ προβοῦν καὶ σὲ ἀνθρωποφαγεία, ὅλα δὲ τὰ παιδιὰ ὅσα γεννοῦν ἢ γυναῖκες τὰ πετοῦν καὶ τὰ τρῶν τὰ σκυλιὰ.

Τὰ ναυπηγεῖα ἰδίως κατὰστρηκαν ἔστωντας μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχουν δουλειὰ, μερικὸι δὲ καταστηματοῦρα διὰ τὴν τὸ ἓνα τέταρτο τοῦ μιστοῦ ποῦ πέρναν ὀλίγοις ἐργάταις μόνον τὸ ψωμί.

Ἡ Γερμανία τὰ ἴδια πάσχει καὶ χειρότερα. Ὅλα τῆς τὰ φοβερὰ καὶ τρομερὰ σιδηρουργεῖα πᾶν κατὰ διαβόλου γιὰ ἐλβετὶ ἐργασίας, καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν, εἰς τρόπον ὅστε κατάντησαν τῆς εὐτυχισμένης Γερμανίας οἱ κάτοικοι νὰ γυ-

ρεύουν ψωμί ἀπὸ μᾶς τοῦ φτωχοῦ καὶ ἀρχισαν κατὰ χιλιάδας νὰ μᾶς κουβαλῶνται ἐπὶ τὴν ἐρημὴν Θεσσαλίαν.

Ἡ Αὐστρία τὰ ἴδια πάσχει καὶ χειρότερα, εἰς τρόπον ὅστε τσακώθηκε ὁ ἐμπορὸς τοῦ ἐμπορίου ἐπὶ τὴν βουλῆ, γιὰτὶ αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ ψηφίσῃ τὴν σύμβασιν ἡγοῦν ἐμπορικὴ συνθήκη μετὰ τῆς Ἑλλάδας καὶ Αὐστρίας ποῦ ἀντὶς γιὰ ὅσα προνόμια τοῦς δίνομε μεῖς, δηλαδὴ τὰ μεγάλο κεφάλι τοῦ Τρικούπης σας, ἐγυρέψαμε νὰ μᾶς κατεβάσουν τὸν δασμὸ τῆς σταφίδας, ποῦ μικρὰ πράγματα ταξειδεύονται κεῖ. Καὶ οὐκ ἠθέλησαν.

Ἄμ ἀπὸ τοὺς αὐστριακοὺς καλὸ περιμένομεν;

Τώρα λοιπὸν, ἐπὶ τὴν γενικὴν αὐτὴν φουκαροδοσίαν τῆς Εὐρώπης ὅλης, εἴπαμε βρήκε ὁ Τρικούπης σας ν' ἀνοίξῃ τοὺς καταρράχτας τῶν θησαυρῶν τοῦ Λαυρίου, ἡγοῦν τῆς Ἑλλάδας, καὶ κἀνῃ καὶ ἔκανε παραγγελίας στρατιωτικὰς καὶ χίλια δυὸ πράγματα ποῦ θὰ μᾶς πνίξουν ἀργότερα.

Οἱ εὐρωπαῖοι τὸ πᾶν σὺν τὴν παροιμίαν = Βοήθαμε γυμνώκωλα μὴν γίνω σὺν καὶ σένα.

Βρίκων λοιπὸν ἐπὶ τὴν γενικὴν αὐτὴν φτώχεια τοὺς καὶ ρίχτηκαν σὲ μᾶς τὰ ψωφήμια, ὡς ποῦ νὰ μᾶς γδάρουν καὶ μᾶς κάνουν γεντέκι.

Ἄν ὁ Τρικούπης σας ἤχε κεφάλι, βλέποντας αὐτὴν τὴν γενικὴν ἀναπαραδίαν τῆς Εὐρώπης ἔπρεπε νὰ συμμαζέψῃ καὶ νὰ μὴ τὸ ρίξῃ ὅξω σύξυλα, νὰ βοηθᾷ δηλαδὴ τοὺς Εὐρωπαίους μὲ τὴν ψωρὰ μᾶς βάζοντάς μᾶς φόρους ἐπὶ φόρων.

Ἐνῶ μᾶς τρῶν ἡ φτώχεια, ὁ Τρικούπης σας γυρεύει ἐπὶ στρατείας καὶ μεγάλα στρατιωτικὰ γυμνάσια, γιὰ νὰ μᾶς τεζάρῃ μὴ καὶ καλὴ, σάματις νὰ βρισκώμαστε στῆς παραμοναῖς κάνενους πολέμου ἢ σάματις, πρόκειται νὰ ξαναπάρωμε τὸ Καραλῆ Δερβὲν Φοῦρα = ἐπὶ τὸν λαϊμὸν του.

Ναὶ μὲν τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν, ἀλλὰ ὁ λόγος πρόκειται καὶ ἂν ἔχουν νὰ μαγειρέψουν, καὶ δὲν πρόκειται νὰ πουλήσωμε καὶ τὰ βρακιά τῶν γυναικῶν μᾶς γιὰ νὰ προμαγειρέψωμε. Εἶναι πολὺ λυπηρὴ ἡ κατάστασις μᾶς συμπολίτες, τὸ νὰ ἔχῃ δηλαδὴ νὰ κἀνῃ τινὰς μὲ ἓνα ἀνθρώπο μονομανῆ, ὁ ὅποιος δὲν αἰσθάνεται τίποτα ἀπὸ ὅσα ὑποφέρει ὁ Λαός.

Τὸ κυπρότερον δὲ ἀκόμα εἶναι, ὅτι μὲ αὐτὰ τὰ θεσσαλικ

κτλην θα εχη παλι την πλειοψηφια και τωρα στην βουλη και θα κανη παλι τα δικα του, θα μας αλαφρωση λει απο μερικους φορους και θα μας βανη άλλους π ο βαρεις. Ίσον σας :

— Θα μας βγανη το σαμαρι για μας βανη γκεμι.

Εφτασε εποχη που πρεπει να λεμε, οχι βασιλειον της Ελλάδος, αλλά βασιλειον του Τρικουπη.

Καθόλου

δεν συμφωνάμε με την φιλατική φιλεναδα Λέα Εφημερίδα, ότι τάχα το φοβερό και τραγικό κακούργημα του σιτωμου του ταμια του Λαυρίου και των λοιπών, συνέβηκε ενεκα ελλειψις ασφάλειας.

Και το πράγμα είναι απλούστατο να εξηγηθῆ.

Οι κακούργοι ήτανε μεταμφιεσμένοι σε στρατιώτας, ζποιος λοιπόν τους έβλεπε στους έπερνε για περιτολία, για μεταβατικό απόσπασμα, και οχι μόνον δεν κοτούσαν να τους μιλήσουν, αλλά και για ασφάλειά τους τους θεωρούσαν.

Το κακούργημα βλέπετε ήτανε σχεδιασμένο καλά, μελετημένο, και προπαραμελετημένο, δεν πρεπει δε σαν άνθρωποι που είμαστε να τὰ ρίχνουμε και όλα στον Τρικούπη.

Επειτα οι μακαριτίδες τι ήθελαν να πάν με το καρροτσάκι και οχι με τον σιδηρόδρομο ; Που είζεραν οι κακούργοι πώς θα πήγαιναν με το καρροτσάκι ; Άρα σπιουνιά.

Τώρα ότι θα πιαστούν δεν έχει κήμια άμφιβολία και στου διαόλου την τρύπα ακόμα αν πάν να κρυφτούν.

Εκείνο όμως είναι το φοβερό, που οι κακούργοι μπορούσαν πολύ καλά να τους πιάναι, να τους δέσουν σ' ένα δένδρο και να τόκναιαν στριψόνα, οχι όμως και να τους σκοτώσουν με μία σπαλιόρα.

Υπάρχει όμως μία μεγάλη βεβαιότης που την έμαθα κρυφα και δι' άδρας δαπάνης, όπως λέγει κάποιος η «Νέα Εφημερίς,» ότι δηλαδή σκοτώθηκαν μονάχοι τους για να φαν της εκατό χιλιάδες δραχμαίς.

Τέλος πάντων αφήνοντας τα χωρατά, όμολογούμε την άληθεια, ότι εκτός που δεν πρεπει να παίζη τινάς με τον θάνατον του άλλου, ότι είναι πολύ λυπηρή η κατάσταση μας, και να δῆτε αν συλληφθούν θα βρεθούν και βουλευται να τους υπερασπιστούν, διότι τώρα όπως το κατάντησε ο Τρικούπης σας, κατάντησε την Ελλάδα να διοικῆ η βουλευτοκρατία.

(20) ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΔΙΑΟΛΑΚΙ.

Γ.

Όταν πήγαν στο καφενείο ο Βισβίκης και Μπιρμπαντόπουλος άρχισαν της σπουδαίας κουβέντας, είχε δε κατεβάσει ο Μπιρμπαντόπουλος ως τη μύτη το καπέλο του που του χάρισε ο Κατοσίμπαλης για να μη φαίνεται.

Ντρεπότανε δηλαδή και ο ίδιος που το φορούσε. Και άρχισε ο Μπιρμπαντόπουλος και έλεγε στον Βισβίκη.

— Κάτσε μπροστά στο τραπέζι έτσι να μη φαίνωμαι. Πες δυο κηφές, γιατί εγώ παντάρα δεν έχω, έστωντας με το να μούφαγε ο κλητήρας το κατοστάρικό μου, το μονάκριβο. Έχεις και τίποτα, δάνισέ μου, και το βράδυ θα έρθω να κοιμηθώ στη κάμαρά σου, διότι ως καθώς είδες, εγώ για το χατζήρι σας μαλλωσα με την αδερφή μου και κατά βέβαιο λόγο δεν έχω και μούτρα να πάω σπῆτι της.

— Αύτὰ τὰ συμβιβάζουμε, του άπάντησε ο Βισβίκης, τωρα δε δούμε για την μονομαχία τι μέλλει γενέσται.

— Μα ίσα ίσα αύτὸ σου λέω και εγώ, ότι επειδή πρόκειται να γίνη μονομαχία από την όποια δεν ξέρουμε αν θα βγῆς ζωντανός η πεθαμένος, αφού είναι μέχρι θανάτου, δόσε τωρα λοιπόν εν όσφ ζῆς, ότι θα μου δώσης.

— Σου φτάνει ένα τάλλαρο ;

Υπάρχουν

μερικοί που τραβούν το κολόκouro από τον Τρικούπη και σου λένε :

— Και μήπως έχουμε και άλλον καλλίτερον να μας διοικήση. Έτσι. Λοιπόν η Ελλάδα στον Τρικούπη κρέμεται ; Και δεν ντρεπόμαστε και να το λέτε αυτό ; Και μήπως ήρθε και κανένας άλλος από τον καιρό της βουλευτοκρατίας του Τρικούπη να διοικήση ώστε να τον δοκιμάσουμε και φέρουμε γνώμη ;

Μ' όλα ταύτα θα έρθη καιρός και έγγυς εστί, ο των εκλογών και τότε θα δούμε αν οι ψεύτικοι βουλευται της Θεσσαλίας θα ξαναξεφυτίσουν, και τότε βλέπουμε που η ισχύς και η δύναμις του Τρικούπη μας, σας, ήθελα να πω και ξέχασα.

Άμα

που είσατε μεθυσμένοι για μικρή ελάφρωςι θέτετε της παλάμες σας στο κεφάλι σας, αυτές είναι κρύαις και σας ελαφρύνουν λίγο τον ποнокέφαλο, το δε πρῶτ, όσο είστε μεθυσκόταβοι να βρέχετε το σβέρο σας, και κει θα δῆτε ότι αναραινεται, τουτ' εστι συνέχεστε.

Δεν εγνωμάστε δε και να πηγαίνετε να γίνεστε κουνούπι στο κρασί και ύστερα να λέτε πώς η συμβουλαίς του Πατρ. ανθρώπου είναι ψεύτικες.

Ο σκοπός είναι από λίγο, όσο που να περνούν τα κασαβέτια.

Επιθυμούμε

να μάθουμε τι συνέβηκε στις γυναικείας φυλακάς τα προχτές. Περιμένομε από τους νόμιμους δικαστάς να μας δόσουν πληροφορίας, και αν δεν γίνη αυτό, σας της δίνουμε τότες έμετες.

Κάρτα πιάγκα, δεν έχει εδῶ πλέον σκέπασμα αλλά ξεσκέπασμα.

Όταν έγγραφα εγώ πώς στὰς φυλακάς τὰς γυναικείας συμβαινουν όργια, σεις δεν με πιστεύατε και τόσο. Ίδου τωρα.

Θα μας πῆτε και τι συμβαίνει ; Αυτό το ξέρουμε αλλά δεν σας το λέγομε γιατί δεν είμαστε για ανακρίσεις, και διότι κατι δικασταίς θέλουν να εφαρμόζουν τους νομους σαν να ζούμε στην Σιβυρία.

Βελτίωσης.

φυλακῶν. Να αφού έπιστε η ψόρα στον Μεντρεσε έβουλεύθηκαν και έβαναν λέει να πληρώνουν οι φυλακωμένοι και τα πλυστι-

- Βρε δόσε, τι θα τὰ κάνης σὺ τὰ λεπτά ;
- Μὴ τι γυρεύεις ἀπὸ τῶρα ζωντανὸ νὰ με κληρονομήσης ;
- Ἄ, ναί, καλὰ καὶ τὸ θυμήθηκες πρέπει νὰ κάνης καὶ τὴν διαθήκη σου, γιατί χωρὶς διαθήκη ξέρεις ὅτι μονομαχία δὲν γίνεται. Φέρε τῶρα τὸ τάλλαρο.
- Ἄμα τὸ πῆρε ὁ Μπιρμπαντόπουλος γύρψαν ἀπὸ τὸν καφενοστῆ χαρτί πέννα καὶ καλαμάρι, καὶ άρχισε ὁ Μπιρμπαντόπουλος νὰ γράφη τὴν διαθήκη τοῦ Βισβίκη ὡς εἶξ :
- « Σήμερον τὴν κλι. Παρόντος μάρτυρος τοῦ κ. Μπιρμπαντοπούλου καὶ ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης μου, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ ὄλων τῶν εὑρισκομένων στὸ καφενεῖο . . .
- Μὴ στάσου, ἀδερφέ, που ξέρουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τὴ γράφομε μετς ἐδῶ ;
- Νὰ δὲ ἡ ὥρα, θὰ τοὺς δόσουμε λόγο καὶ τί κάνομε μετὰ ζῦ μας.
- Μὴ δὲν εἶναι σωστὸ, αὐτὸ εἶναι ἓνα κοροϊδλίκι πρὸς τὴ δικαιοσύνη.
- Βρὲ ὅταν πεθάνης σὺ, ἄς πᾶ νὰ βγᾶν τὰ μάτια τῆς ἡ δικαιοσύνης, ἄς πιάση ὄλους τοὺς πελάτας τοῦ καφενείου καὶ τοὺς ἐξετάση.
- Καλὰ λοιπὸν γράφε.
- « Ἐγὼ ὁ Βισβίκης καταγόμενος ἐκ τῆς πατρίδος μου ἐποεγενήθηκα, αὐτοθελήτως καὶ ἀνευ βιαίας ρήξεως κληρωθὼς εἰς τὸν κ. Μπιρμπαντόπουλον . . .
- Για νὰ σου πῶ, πόσαις δραχμαίς ἔχεις ἀπάνω σου ἔβρεις πρέπει νὰ μπουν ὄλα χυταλεπομερῶς στὴν διαθήκη πρέπει νὰ γίνη γενικὴ καταγεγραφῆ ὄλης σου τῆς περιουσίας.

κά τους, αφού δεν έχουν να φᾶν ψωμί. "Ορτε μέσ' τὸν ἄμπακό σας και με τὴ βελτίωσι τοῦ χειροτερισμοῦ που κάνατε.

Ἔπρεπε νὰ μιλήσωμε κακομοίριδες ἀλλοιώτικα, ἀλλὰ τι νὰ σὰς κάνω, που εἶναι φίλοι οἱ διοικοῦντες τὰς φυλακάς. Ἄλλὰ ὄχι, φῶρα ὄλα καὶ μεθαύριο.

Ορισμδαρος. Ἡ ἀθῶος ἡγούμενος τῆς Πεντέλης, ἐκεῖνος δὲ καλὲ που ἔκανε τὰ ἄχρεια σὲ μιὰ γυναικα, καταδικάστηκε ἀπὸ τὴν ἁγία Σύνοδο δὲν ξέρω σὲ πόσων χρονῶν σωματικὴ φυλάκωσι, ἦγουν σας νὰ μὴ κάνη τὰ ἄχρεια πλέον καὶ ὁ Δανιήλ μας εἰς ἔξ μόνον μηνῶν σωματικὸν περιορισμὸν κ' αὐτός.

Ναίχομε πῶς αὐτὰ εἶναι κασεγκλίκες, σήμερα σὲ φυλακῶν καὶ αὔριο σὲ ξεφυλακῶν ἀπὸ τὸν σωματικὸν περιορισμὸ. Τὸ γουρούνι εἶναι πάντα γουρούνι καὶ τὴ μύτη του ἂν τοῦ κόψης καθαιρέσετε τοὺς νὰ ξεμπερδεύη ἡ δουλειά, καὶ ἄς πᾶν νὰ κάνουν ἄλλη δουλειά, παρὰ τῆς ἀτιμης δουλειαις που κάνουν.

Ἐπιτήκεια ἐδῶ, ἐπιτήκεια ἐκεῖ, θὰ καταντήσωμε νὰ γίνωμε ὄλοι κακούργοι.

Ἐκεῖ που πρέπει νὰ χτυπήση ὁ νόμος τῆς Σύνδοδος βαρειά δὲν χτυπᾶ, ἀλλὰ κάνει τάχα τὸν αὐστηρὸ γιὰ τὰ μάτια καὶ ὕστερα τοὺς λέει ἀπὸ λίγες μέραις, κειντέ στε εἶξ, ὅπως τὸ κανε καὶ στοὺς Μακραιστάς τοῦς ἔποιους ἄφησε τὰς ἁμαρτίας καὶ τοὺς διώρισε καὶ παπάδες, ἡ ἁγία Σύνοδος, γιὰ νὰ πᾶν νὰ διαδώσουν καὶ ἀλλοῦ τὸ Μακραισμὸ ἦγουν μας τὴν διαφθορά τῆς θρησκείας.

Σὲ τὲ μᾶς :

Ορισμδάκι. Ἐβάνανε τζάμια στῆς φυλακαίς τοῦ Τριγγέτα καὶ τῶρα καταγίνονται πῶς νὰ διώξουν τῆς ψύραις, ἦγουν τὰ λεγόμενα εὐγενικῶς ἑλληνικὰ ζούφια.

Γιὰ

τὸν τηλεγραφικὴν Χαρδούπην καὶ τὴν ὑπηρετήρια τοῦ κ. Βραχνεῦ δὲν γράφονται, ὡς καθῶς καὶ γιὰ τὸν θυρωρὸ που ξενοδοχείου τῆς Ἰλλάδος καὶ μιὰ λέξι τοὺς λέμε ὅτι εἶναι μιρμπάντες ἐκεῖνοι που γράφουν ἐναντίον τῶν ὁμοίων των.

Ἄμ

εἰσεῖς οἱ Πυργιώτες δὲν ντρεπέστε καὶ λίγο νὰ μὴ πληρώνετε

- Ἐχω κήμια διακοσαριά καὶ κατι γαζέτες.
- Πολὺ καλὰ. Ἐξακολουθῶ.
- « Τὰς διακόσαις δραχμαίς που ἔχω ἀπάνω μου γιὰ ἐξοδα τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου. . .
- Μωρὲ στάσου, στὸ Θεὸ σου, με θεωρῆς καὶ ἀπὸ τῶρα σκοτωμένον καὶ θέλεις νὰ με κληρονομήσης ;
- Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐχαριστῶ. Καὶ με ρωτᾶς ἐμένα ἂν θὰ μοῦ φτάσουν 200 ψωροδραχμαίς νὰ σὲ θάψω ὅπως πρέπη ; Καὶ θέλεις νὰ τὰ λογαριάσωμε ; Ίδου καὶ ὁ λογαριασμὸς. 150 δρ. στὴν κάσα σου, σόντο 50 ἄξω γιατί θὰ τὴν πάρωμε με ἐνίκιο ἦγουν ἐπὶ ἐπιστροφῇ μᾶς μένουν ἐκατὸ κέρδος. Ἄναμμα πολυελαίου δραχμαίς 25, καὶ νὰ δῶμε καὶ ἂν συμβιβάζονται καὶ οἱ ἐπίτροποι, ἀλλὰ ἀνάχομε τὸν μικρὸ πολυελαῖο δὲν πειράζει, ἐδῶ βλέπεις τὸν οἶκον τοῦ κυρίου τὸν κατάντησαν οἶκον ἐμπορίου.
- Ὅχι, θέλω νὰ μοῦ ἀνάψης τὸν μεγάλον, ἀφοῦ θὰ γίνη τὸ ἐξοδο.
- Ἐχεις δίκαιο. Πενήντα δραχ. γιὰ τὸ ἄναμμα τοῦ μεγάλου πολυελαίου καὶ 10 δραχ. γιὰ τῆς λαμπάδες που θὰ τοῦ βάνωμε, εἶξήντα.
- Καὶ μετς θὰ πληρώσωμε καὶ τὰ κερὰ τοῦ πολυελαίου ;
- Ἄμ δὲν τὸ ξέρεις ; τι θὰ ἀφήσωμε μετς νὰ μᾶς βάνουν μισοκαῦμένα κερὰ ;
- Μα γιὰ τὸ ἄναμμά τους λοιπὸν μόνον θὰ πληρώσωμε 50 δραχμαίς ;
- Βρὲ τι φιλονεικᾶς σαν σαράφης, ἐσὺ θεωρεῖσαι πεθαμένος

τοὺς πουλητὰς τῶν ἐφημερίδων. Ἄμ κακομοίριδες ἓνα ἡ δυὸ λεπτά θὰ κερδίσουν κ' ἐκεῖνοι καὶ σεις με τὴν τσιγκουνιά σας θέλετε καὶ αὐτὰ νὰ τοὺς τὰ φάτε ;

Ἄμ εἰμεις τι γινόμαστε τότες οἱ ἐφημεριδογράφοι ; Μπὰς καὶ νομίζετε πῶς ἔχομε τῆς σαφίδες μας ; Στὰ Καφὲ Σαντὰν νὰ ζοδεύετε τάλλαρα ξέρετε, καὶ νὰ πέρνετε βερεσὲ τῆς ἐφημερίδες καὶ νὰ μὴ πληρώνετε, σαν κάπως ντροπή σας εἶναι. Γαϊδούρια, ἔσας αὐτοῦ πέρα, δὲω ἀπὸ τὰ μὴ γαϊδουρινὰ μούτρα σας, καὶ θέλετε πέρνετε τῆς ἐφημερίδες καὶ θέλετε μὴ σώσετε ποτέ σας.

Ο αστυνόμος

τοῦ Πεταλυδιου ἔχει ἀφήσει πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐλευθέρους καὶ τοὺς χασάπιδες καὶ ψαράδες καὶ πουλοῦν ὄσα ὄσα, τοιοῦτοτρόπος σας ἔχει τὸ κρέας 2,60, (σὼπάτε νὰ μὴ τὸ μάθουν καὶ οἱ ἐδῶ καὶ μᾶς τὸ καθίσουν τόσα), τὰ ψάρια ἡ ὄκα 3 δραχ. (φτεινὰ τὰ τρώτε καὶ μὴ μουρμουρίζετε, εἰμεις τρώμε ἐδῶ τὴν μαρίδα κάπου κάπου δυὸ δραχμαίς), καὶ δὲν ἀκούει τὸν πεθεοῦ τὸν Θ. Ζαχάκον που τοῦ λέει νὰ τοὺς ἐπιβάλη νὰ πουλοῦν σύμφωνα με τὴν διατίμησι. (Μὰ ρωτᾶτε καὶ τὴν διατίμησι τοῦ πουγκιοῦ του ;)

Τοῦ ἀγίου

Δημητρίου στὸ Αἴγιον στὸ χωριὸ Κουλουρᾶ τσακωθῆκαν δυὸ παιδιὰ καὶ τὸ ἓνα εὗγανε τὸ μαχαίρι νὰ μαχαιρώση τὸ ἄλλο, καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἔβανε κάτω καὶ τοῦδωσε τῆς χρονιάς του.

Θὰ μᾶς πῆτε αὐτὸ ἦτανε πάλι ἄξιο γιὰ τύπωμα ; Ὅχι. Ἄλλὰ ἀφοῦ τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο γράφει πλέον περισσότραις ἀνοησίαις, γιὰτι νὰ μὴ γράψωμε μετς μερικαίς γιὰ νὰ ἀποδείξωμε τι βλακεία δέρνει τοὺς ρωμνηοῦς

Ο κ. Σκιαδαρέσης

στη Ζάκυνθο πουλᾶ λέει τὸ τυρὶ 30 λεπτά πάρα κάτω ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ πᾶσι νὰ καταστρέψη τοὺς ἄλλους μαγαζάτορας, καὶ πῆγε ἓνας νὰ ψουνίση καπέλλο ἀπὸ τὸ μαγαζὺ του καὶ βρωμοῦσαι τυριὰ καὶ δὲν τὸ πῆρε.

Ἄμφότερα σὺν ὁμοῦ μαζῶ εἶναι μιὰ μεγάλη κουταμάρα τῆς ἀνοησίας, διότι ἂν μὲν πουλᾶ φτεινὰ τὸ τυρὶ του καὶ εἶναι τυχὸν ἄσχημο, ἄς ξεστραβωθοῦν ἐκεῖνοι που τὸ πέρνουν νὰ μὴ τὸ πέρνουν, ὡς πρὸς δὲ τὰ καπέλλα που βρωμοῦν τυριὰ ἄς πέρ-

μένα εἶναι δικὴ μου δουλειά πῶς θὰ τὰ οἰονομήσω, καὶ κίριος εἶδε ἂν δὲν βάνω καὶ ἀπὸ τὴν τσέπη μου.

Ἄ, άκουσε νὰ σου πῶ ἀλήθεια, ἂν τύχη καὶ σκοτωθῶ θέλω νὰ περάσετε τὸ λειψανὸ μου ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Μαρουδίτσας, νὰ με ἴδῃ, ἄχ, ἔτσι, καὶ νὰ μοῦ ριξῇ τὸν ὕστατόν της δάκρυ.

Καὶ τὸν πῆραν τὰ δάκρυα τὸν Βισβίκη καὶ άρχισε νὰ κλαίη. Τὸ σίδερο ζεστὸ κοπανίζεται, γι' αὐτὸ ἀπάνω στὴ συγκίνησί του βροῆκε καιρὸ ὁ Μπιρμπαντόπουλος καὶ τοῦ λέει.

— Λοιπὸν, φέρε δῶ τὰ λεπτά σου, καὶ ζήσης ἡ πεθάνεις πάλι δικὰ σου εἶναι ἀφοῦ μάλιστα θὰ κοιμηθοῦμε καὶ ἀπόψε μαζῶ.

— Νὰ, ἀδερφέ μου, πάρτα, ἐσὺ εἶσαι ὁ μόνος εἰλικρινῆς φίλος μου. Νὰ πάρε τὸ πορτοφλί μου καὶ κῦτταξε εἶναι μέσα καὶ τὰ γράμματα τῆς Μαρουδίτσας μου, τὰ ἔποια ἂν πεθάνω θελω νὰ μοῦ τὰ βάνετε μέσα στὸν τάφο μου, νὰ τὰ φάῃ ἡ μαύρη γῆ μαζῶ με τὸ κορμί μου.

— Μὴ σὲ μέλει. Τῶρα εἶναι περιττὸ νὰ σιντάξωμε τὴν διαθήκη. Τὸ στρώμα σου, τὸ πάπλωμά σου, αὐτὰ τὰ δίναμε ἡ στοὺς Ἑβραίους ἂν δὲν μᾶς σώσουν τὰ ἐξοδα, ἡ στοὺς φτωχοῦς. Ἐπὶ τέλους μπορεῖ νὰ τὰ πάρω ἰγὼ, γιὰ νὰ μὴ γινώμαστε ρεζίλιδες. Στάσου τῶρα μιὰ στιγμὴ νὰ πάω νὰ φέρω δύο μάρτυρας ἀξιωματικῶς.

— Θέλω νὰ ἦναι τοῦ πρεσβολικῶ, ἀδερφέ μου.

— Βρὲ θὰ σοῦ φέρω ἐγὼ ἀπὸ ὄλα τὰ εἶδη τῶν ὄπλων. Ἄφοῦ χτύπησε τὸν πρῶτ ὁ Μπιρμπαντόπουλος καὶ πῆγε νὰ βρῆ τοὺς μάρτυρας, περιμένομε καὶ σεις ὡς που νὰ γυρίση.

νουν άλλα πού νά μή βρωμούν και έτσι συμβιδάστικε τὸ πρῶγμα.

Ἦώρα φυλκωμένων και καθήκισμα αὐτῆς.

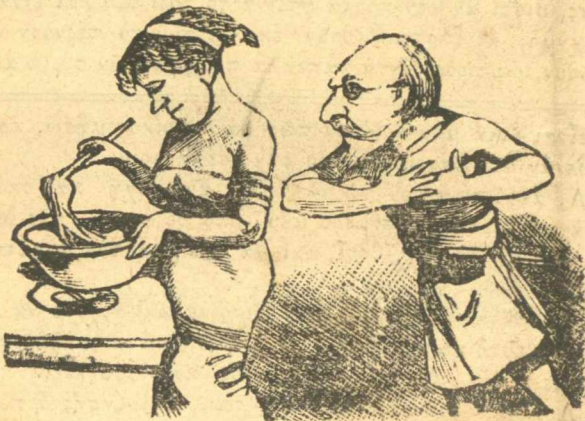
Ἔνεκα

τοῦ μονοπωλείου ποὺ ἔκανε τὸ κουβέρνι μας στὰ πετρέλαια και τὰ ὁποῖα ἔρχονται, βρίσκην καιρὸ οἱ ἀξιότιμοι ἔμποροι μας και μᾶς ξεφουρνίζου ἀντίς γιὰ πετρέλαιο νερό, εἰς τρόπον ὥστε ἀνάβουμε τόρα τῆς λάμπαις μας και ἀνάμα και φῶς δὲν ἔχου. Γιὰ νά διορθωθῆ αὐτὸ τὸ ροβερό κακὸ, ἀλλη θεραπεία δὲν ὑπάρχει παρὰ νά συμβουλευτῆτε τοὺς σπετσέριδες, γιατί ὁ Δάνδερπ λέγει πῶς ἀν βάλωμε ξηρὸ τὸ φυτίλι τῆς λάμπας και φανικὸν ὄξυ ἀνάβη, και ἀλλιι λένε πῶς ἀν ριζώμε μέσα στο πετοέλαιο σπύρο.

Δὲν ἀνακατεύομαι και προτιμῶ νά κοιμοῦμαι στο σκοτάδι παρὰ νά κάνω πειράματα. Ὅπως δῆποτε οἱ σπετσέριδες ξέρου. Ρωτῆστὲ τους.

Οἱ ἰσθενεῖς

πού εἶναι στο στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο μᾶς γράφου πῶς εἶναι ὑπερπαραευχαριστημένοι με τῆς ὑπογραφάδες των, ἀπὸ ἄλη ἐν γένει τὴν περιποίησιν. Ὡστε ψέματα φαίνεται μᾶς ἔγραψε ὁ προχθεσινὸς ἄρρωστος πρκαπονιάρης.

Τὲ μοῦ μαγειρεύεις ψυχὴ μου βουλή, ἐγὼ πάλι ὄξυ σὲ χρῶ σὰν πρὸεδρός σου.

Φιλοσοφία στῆς ταβέρνας.

Μυταρέλος και Κρασοπινάτας.

Ἐστὲρα ἀπὸ τὴν κουβέντα τοῦ καπνοῦ ποὺ ἔκανε ὁ Κρασοπινάτας στὴν Μυταρέλο, διαλύθηκα εἰς τὰ ἔξ ὧν συζητήθηκα.

Τὴν ἀλλη βραδεία ὁ Μυταρέλος ἐπήγγινε φρι φρι νά τὸ βεῆ. και τσάκωσε μέτα στὴ ταβέρνα τὴ νέα τοῦ Σκούρου, ποὺ εἶναι στο πλευρὶ τῆς Χρυσοπηλιώτισσας.

- Ὡ μὲν ἀγκούρ.
- Ἄ μὲν σουφρ.

— Κομάν βοῦ; και σοῦ πῆρε ὁ διάολος τὸν πατέρη, ποὺ ἤρτες βρὲ κα μου τρύπωσε δῶ; Ὁξ ἔχη καλὸ αἶ; Κέρατε τῶρα ποὺ σὲ βρῖκα, ἤρθα ἴσα ἴσα γιὰ νά μοῦ ἀποτελειώσης και τὰ κακὰ ποὺ γίνονται ἀπὸ τὰ ποτὰ σίκερα και σίκερη, τὰ ὁποῖα ἀφήσαμε κατὰ πάντα ὕστερα ἀπὸ τὴ λίμα τοῦ καπνοῦ ποὺ μᾶρξισε, ποὺ καπνὸς και στάχτη νά γίνης ποὺ μέκανε ἀπὸ τὰ χτές και τὸν ἔκοψα. Λέγε μου τῶρα βλάφτει τὸ κρασί;

— Ἄμα ποὺ πίνεις πολὺ βλάφτει, φέρει ζαλάδα, μεθᾶς, ἄμα ποὺ

πίνεις λίγε εἶσαι στο κέφι.

- Βρὲ αὐτὸ τὸ ξέρω, ἀλλὰ θέλω νά μοῦ πῆς τί κακὸ φέρνει τὸ κρασί.
- Ἐρείς πρῶτε ἀπὸ ποὺ παράγεται τὸ κρασί.
- Μαλιετότατα. Ἀπὸ τὰ σταφύλια.
- Και γιατί ἔταν τρῶς σταφύλια δὲν μεθᾶς.
- Διότι..... διότι..... τί σχέσιν ἔχου τὰ σταφύλια με τὸ κρασί.
- Μὰ δὲν λέγου ἡ γραφαῖς πῶς; ὁ Νῶε ἔφαγε ἕνα σταφύλι ἐκατὸ ὀκάδες και μέθησε, ποὺ τὸ σῆκωναν τέσσερις ἀνθρωποι και σηκωμὲ δὲν εἶχε;
- Ἐκατὸ ὀκάδες εἶπες; Αἶ νά στο ξεκαθαρίσω ἐγὼ τὸ ζήτημα. Παρὰ ἔφαγε σταφύλια ὁ ἀνθρωπος, κηθῶς ἦτανε και τότες σπάνια, παραφουσκωσε και ἔπεσε ἀπὸ τὴν μπάκα νά κοιμηθῆ και τὸν πῆραν γιὰ μεθυμένο. Και δὲν μπορείς νά μοῦ πῆς ποὺ πρωτογῆκε τὸ κρασί ἦγουν τὰ ἀμπέλια;
- Μὰ στὴν ὁδὸν τῆς Χαναάν, θαρρῶ, ποὺ εἶναι στὴν Αἴγυπτο.
- Μὰ τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ σοῦ λέω κ' ἐγὼ. Τὸ σταφύλι, κύριε, λέει ἡ ἱστορία ὅτι τὸ πρῶτο ἔφερε ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ὁ Βάκχος, ὁ Θεὸς τοῦ κρασοῦ και τὸ φύ:εψε..... στάσου νά δῆς ποὺ τὸ πρωτοφύ:εψε..... τέ:λος πάντων ἔπου και ἀν τὸ φύτεψε μᾶς εἶναι ἀδείφορο. Σῶνει ποὺ ἐδῶ ἔγινε τὸ κρασί. Ἐπειτα νά σοῦ πῶ κ' ἕνα ἄλλο, ποὺ ἐφύτεψε ἐκείνος; ὁ κύριος Βάκχος κατὰ πρῶτο τ' ἀμπέλια του, εἰμεις πεντάρα δὲν δίνουμε, και ὁποῖος ἔχει ἀμπέλια ἄς βάζη ἀργάτες.

Μονόλογος μεθυμένου. — Εἶσαι κοιμάτι στο κέφι, γλυστρᾶς και ἀπὸ τῆς λάσπαις, κολλᾶς μέσα στον δρόμο, δὲν μπορείς νά σηκωθῆς, και σὲ λέν πῶς εἶσαι σταφίδια.

- Ἐρείς γιατί ὀνομάζε:αι πρῶτον κρασί, τὸ κρασί;
- Πῶς δὲν ξέρω, γιατί ἔτσι εἶναι τὸ ὄνομά του.
- Μὰ πῶς ἔγινε τὸ ὄνομά του.
- Ἄ γι' αὐτὸ; Ἀπλούστατα. Ἀμέσως, τὰ σταφύλια κάνουν τὸν μούστο και ὁ μούστος τὸ κρασί.

Κερνῶτε παιδιὰ με τίτσα χρυσῆ γεμάτη κραασί.

— Σκάσε διάολε, μέθυσες κιόλας ἡ ἤρτες μεθυμένος; Μάθε λοιπὸν ὅτι τὸ κρασί παράγεται ἀπὸ τὸ κ ε ρ ρ ἄ ν ο μ ι με νερό;

— Βρὲ τοὺς κερατάδες γι' αὐτὸ μᾶς φουσκώνου νερό οἱ ταβερνιάρηδες τῶρα.

— Οἱ ἀρχαῖοι, πρέπει νά ξέρης ὅτι δὲν εἶχαν κρασὰ νερομένα ἀλλὰ ἄδολα, τὰ ὁποῖα ὀνόμαζην ο ἴ ν ο ἡ γουον κρασί ἄδολο.

— Θεὸς συχωρέσει τὸν πατέρα σου τῶρα τὸ βρῖκα, ἀπ' αὐτὸν τὸν οἶνον, ἦγουν τὸ καθαρὸ κρασί ἦτανε ποὺ ἔπινε και ὁ Δαβὶδ και ἔλεγε σὰν μεθυοτε= και οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.

— Δὲν ξέρω τί ἔκανε ὁ ἀνθρωπος, ἀλλὰ ξέρω ποῦτο μονάχα νά σοῦ πῶ ὅτι ἐπειδὴ τὸν οἶνον τὸ καθαρὸ ἦγουν κρασί τὸ ἀνακάτευαν οἱ ἀρχαῖοι: με νερό, γιατί σκέτο δὲν πινότανε, βγῆκε λοιπὸν ἀπὸ τὸ συγκερνῶ, κεράννουμι, ἀνακατεύω δηλαδῆ,=κρασί.

— Μωρὲ τί μοῦ λές; Ὡστε τῶρα πρέπει νά τὸ πίνουμε τὸ κρασί με τὸ νερό. Ταβερνιάρη φέρε μας ἐπὶ τοῦ παρόντος δυὸ κρασὰ νερολάτα, δυνάμει τοῦ κεράννουμι. (Μεθαύριον τὰ ἄλλα.)

Τὸ Ἐλαιοτριβεῖον

τοῦ Νικολάου Δ. Αἰγινήτου, φέρνει σὲ εἰδοποίησι στοὺς πελάτας του, τοὺς ἀπειροπληθεῖς, ὅτι ἀγοράζει Ἑλλαις με ἀνταλλαγὴ Ἑλλαίου, ἦγουν σας δέχεται 31 ὀκάδες Ἑλλαις και δίνει ἕνα ξυστὲ λάδι ἦγουν σας πεντέμισυ ὀκάδες, ὄξυ ἀπὸ Μεγαρίτικες και μαθητές. Κοντὰ σ' αὐτὸ δίνονται και ἀράδα σ' ὄστους ἔχου Ἑλλαις γιὰ ἄλεσμα, και ἔλαιον καθαρὸν τῆς ἀρεσκείας παντὸς ἔρχομένου. Τρέξετε λοιπὸν νά βοῆτε ἀράδα, πρὶν σᾶς πάρουν ἄλλοι τὴν ἀράδα. **Τιμιότης ἀρα:**